

**TÜRKİYE TÜRKÇESİNDE
BAĞLAÇ İŞLEVİLİ
BİRİMLER**

Nigâr OTURAKÇI ORBAY

© Copyright 2020

Bu kitabın, basım, yayın ve satış hakları Akademisyen Kitabevi A.Ş.'ne aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kağıt ve/veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz. Tablo, şekil ve grafikler izin alınmadan, ticari amaçlı kullanılamaz. Bu kitap T.C. Kültür Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır.

ISBN

978-605-258-836-9

Kitap Adı

Türkiye Türkçesinde Bağlaç İşlevli Birimler

Yazar

Nigâr OTURAKÇI ORBAY

Yayın Koordinatörü

Yasin Dilmen

Sayfa ve Kapak Tasarımı

Akademisyen Dizgi Ünitesi

Yayıncı Sertifika No

47518

Baskı ve Cilt

Sonçağ Matbaacılık

Bisac Code

EDU005000

DOI

10.37609/akya.1070

GENEL DAĞITIM

Akademisyen Kitabevi A.Ş.

Halk Sokak 5 / A

Yenişehir / Ankara

Tel: 0312 431 16 33

siparis@akademisyen.com

www.akademisyen.com

ÖN SÖZ

Metindilbilime göre *metin*, bir bildirişim değeri taşıyan, tümceler dizisinden oluşan, kurucu tümceleri arasında çeşitli ilişkilerin bulunduğu anlamlı bir dil bütünüdür. Bu anlamlı bütünün hangi anlam katmanlarından oluştuğunu, bütünü oluşturan tümcelerin birbirine nasıl bağlandığını, bunların metne nasıl yansıdığını birtakım ölçütler belirleyerek inceleyen *metindilbilim*, tümceler arasında kurulan bu ilişkilerin yapısal yönünü ele alarak dilbilgisel ögeler üzerinde de durmaktadır. Bir metnin olmazsa olmazlarından, bir metni metin yapan bu ögelerden biri, bağlaç işlevli birimlerdir.

Birbiri ardına sıralanan tümceler ya da tümceler dizisi, çeşitli anlam örüntüleri ve ilişkileri içeren bağlaç işlevli birimlerce bağlandığında bir metin oluşmakta, bağlaç işlevli birimler, birbiri ardına dizilen söz yığınlarına metin değeri yüklemekte, bu birimler olmadan metnin anlaşılabilirliğinde bulanıklıklar olmaktadır.

Kaynaklarda Türkiye Türkçesinde kullanılan bağlaç işlevli birimler belli sınırlarda ve belli sayılarda dikkate sunulmuş olsa da aslında bağlaç işlevinde kullanılan birim sayısını net olarak vermek mümkün değildir. Yabancı ya da Türkçe kökenli salt bağlaçlar yanında tek başına bağlaç olduğunu düşünmediğimiz, kullanım sırasında bağlaç işlevini yüklenen birimleri göz önünde bulundurduğumuzda bağlaç sayısının net olarak verilememesi daha anlaşılır bir durum oluşturmaktadır. Bu bağlamda elinizdeki çalışma, Türkiye Türkçesinde kullanılan bağlaç işlevli birimlerin bütününe kapsamak için yola çıkılmış bir kitap olmakla birlikte her bağlaç işlevli birimin yer aldığı bir eser olma iddiasında değildir. Kaynaklarda belirtilen, bunun yanında Türkiye Türkçesinde kullanılan ve iki önermeyi birbirine bağlamayı hedefleyen her türlü birimin peşine düşerek tespit etmeye çalıştığımız söz konusu birimlere, bugüne kadar Türkoloji dünyasının çok eğilmediği bir pencereden bakılmaya çalışılmış; bir metni oluşturan, bir metnin metin olmasını sağlayan temel birimlerden biri olması noktasında metindilbilimsel bir bakış açısıyla yaklaşmıştır.

Bir akademik çalışmayı yürütürken manen desteklendiğini hissetmek, daha dirençli, sabırlı ve güdülenmiş olarak yol alınmasını sağlar. Bu süreçte, çalışmamın oluşum aşamasından tamamlandığı sürece kadar desteklerini her daim gördüğüm değerli hocalarım Doç. Dr. Yeter TORUN ÖĞRETMEN'e ve Prof. Dr. Faruk YILDIRIM'a, akademik hayata dâhil olmamı ve bilgisiyle bu uğurda yol almamı sağlayan sayın hocam Prof. Dr. Mehmet ÖZMEN'e, adlarını saymadığım üzerimde emeği olan bütün hocalarıma ve her koşulda yanımda olan, beni anlayan, dinleyen, sonsuz sabrı ve şefkatiyle saran sevgili ve biricik aileme çok teşekkür ederim.

Nigâr OTURAKÇI ORBAY

Ocak 2020 / Adana

Biricik kızım Rüya'ya...

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	iii
Örneklerin Alındığı Eserler ve Kısaltmaları	xi
1. GİRİŞ.....	1
1.1. Çalışmanın Amacı ve Kapsamı.....	1
1.2. Çalışmanın Evreni, Örneklemi ve Yöntemi.....	2
1.3. Çalışmayla İlgili Kuramsal Bilgiler.....	3
1.3.1. Türkiye Türkçesinde Dil Birimlerini Birbirine Bağlama Yolları	3
1.3.2. Türkçede Bağlaç Kullanma İhtiyacı	6
1.3.3. Sözcük Türü Sınıflandırmaları ve Bağlaçların Sözcük Türü Sınıflandırmalarındaki Yeri	8
1.3.4. Bağlaçların Sınıflandırılması	11
1.3.5. Metin Oluşumunda Bağlaçların Yeri	12
1.3.6. Metindilbilim	13
1.3.6.1. Metin ve Söylem	14
1.3.6.2. Metin Oluşturma Ölçütleri.....	15
1.3.6.2.1. Bağlaşıklık	16
1.3.6.2.2. Bağdaşıklık / Tutarlılık	16
1.3.6.2.3. Amaca Uygunluk / Niyet.....	17
1.3.6.2.4. Bilgisellik	17
1.3.6.2.5. Kabul Edilebilirlik	17
1.3.6.2.6. Duruma Uygunluk	17
1.3.6.2.7. Metinler Arasılık	18
1.3.6.3. Metnin Yapısı.....	18
1.3.6.3.1. Küçük Ölçekli Yapı / Bağlaşıklık ve Bağlaşıklık Düzenekleri.....	20
1.3.6.3.1.1. Sözcüksel Bağlaşıklık	20
1.3.6.3.1.2. Dilbilgisel Bağlaşıklık	21
1.3.6.3.2. Büyük Ölçekli Yapı / Bağdaşıklık ve Bağdaşıklık Düzenekleri.....	23
1.3.6.3.3. Metnin Üst Yapısı	25
2. DİLBİLGİSEL BAĞLAŞIKLIK İLİŞKİLERİ BAKIMINDAN TÜRKİYE TÜRKÇESİNDE BAĞLAÇ İŞLEVİLİ BİRİMLER.....	27
2.1. Ekleyici Bağlaç İşlevli Birimler	29
2.1.1. Basit Ekleyici	30

2.1.1.1. Klasik Basit Ekleyici	30
2.1.1.1.1. Eş Değerdeki İki Önermeyi Doğrudan Birbirine Bağlayanlar	30
2.1.1.1.2. İkinci Önermenin Kesinliğini / Değişmezliğini Bildirenler	32
2.1.1.1.3. İkinci Önermedeki Yeni Bilgiyi Vurgulayanlar	33
2.1.1.1.3.1. Sözcükten / Sözcük Öbeğinden Sonra Eklenenler	33
2.1.1.1.3.2. Tümceden Sonra Eklenenler	34
2.1.1.1.4. İkinci Önermedeki Yeni Bilginin Birinci Önermenin Devamı Niteliğinde Olduğunu Bildirenler	37
2.1.1.1.5. İkinci Önermedeki Bilginin Gerçekliğini Vurgulayanlar	39
2.1.1.1.6. İkinci Önermedeki Bilginin Tahmin Yoluyla Oluşturduğunu Bildirenler	40
2.1.1.1.7. Birinci Önermeyi Pekiştirenler	41
2.1.1.2. Olumsuz Basit Ekleyici	41
2.1.1.2.1. İkinci Önermedeki Olumsuzluğu Doğrudan Bildirenler	42
2.1.1.2.2. İkinci Önermedeki Olumsuzluğun Birinci Önermedeki Olumsuzluktan Daha Fazla Olduğunu Bildirenler	44
2.1.1.2.3. İkinci Önermedeki Olumsuzluğun İstenmediğini Bildirenler	45
2.1.1.2.4. İkinci Önermedeki Olumsuzluğa Dikkat Çekenler	46
2.1.1.2.5. Her İki Önermedeki Olumsuzluğun Gerçekleşmesinin İstenmediğini Bildirenler	46
2.1.1.3. Seçenekli Basit Ekleyici	47
2.1.1.3.1. Her İki Önermeyi Birbirine Eş Değerde Seçime Sunanlar ..	48
2.1.1.3.2. Her İki Önermeyi İçerdiğini Bildirenler	50
2.1.1.3.3. Başında Yer Aldığı Önermede Olasılık Bildirenler	51
2.1.1.3.4. İkinci Önermedeki Olasılığın Derecesini Arttırmak İçin Kullanılanlar	52
2.1.1.3.5. Her İki Önermede Olasılık / Tahmin Bildirenler	53
2.1.1.3.6. Her İki Önermede Fark Etmezlik Bildirenler	54
2.1.1.3.7. Her Önermenin Belli Bir Zamanı / Kişiyi / Durumu İçerdiğini Bildirenler	55
2.1.1.3.8. Her İki Önermede Devamlılık / Değişmezlik Bildirenler ..	57
2.1.2. Eşlemeli Ekleyici	57
2.1.2.1. Açıklayıcı Eşlemeli Ekleyici	58
2.1.2.1.1. İkinci Önermenin Doğrudan Açıklanmasını Sağlayanlar ...	59

2.1.2.1.2. Birinci Önermeden Hareketle Çıkarım Yaparak İkinci Önermenin Açıklanmasını Sağlayanlar.....	61
2.1.2.1.3. İkinci Önermenin Birinci Önermedeki Bir Hususa Dikkat Çekerek Açıklanmasını Sağlayanlar	63
2.1.2.1.4. İkinci Önermede Metin Üreticisince İfade Edilen Kişisel Görüşün / Düşüncenin Açıklanmasını Sağlayanlar	65
2.1.2.1.5. Birinci Önermenin İkinci Önermede Farklı Bir Şekilde Tekrardan İfade Edilmesini Sağlayanlar	66
2.1.2.1.6. İkinci Önermedeki Bilginin Metin Alıcısınca Bilindiğini Gösterenler.....	68
2.1.2.1.7. İkinci Önermedeki Bilginin Gerçekliğini / Kesinliğini Gösterenler	69
2.1.2.1.8. İkinci Önermedeki Yeni Bilginin Metin Alıcısınca Hatırlanmasını Sağlayanlar	71
2.1.2.1.9. İkinci Önermedeki Bilgiye Metin Alıcısının Doğrudan Odaklamasını Sağlayanlar	72
2.1.2.1.10. İkinci Önermedeki Bilgiden Dolayı Hoşnutluk Bildirenler.....	74
2.1.2.1.11. İkinci Önermedeki Bilginin Birinci Önermeden Bağımsız, Farklı Bir Bilgi Sunduğunu Gösterenler	75
2.1.2.2. Örnekleyici Eşlemeli Ekleyici	76
2.1.2.2.1. Birinci Önermedeki Bilginin İkinci Önermede Örneklenmesini Sağlayanlar	77
2.1.2.2.2. Birinci Önermedeki Bilgiye Dayanarak İkinci Önermede Varsayım Üretenler	78
2.1.2.3. Benzerlik Kuran Eşlemeli Ekleyici.....	80
2.2. Çeliştirici Bağlaç İşlevli Birimler	82
2.2.1. Asıl Çeliştirici	82
2.2.1.1. İki Zıt Önermeyi Doğrudan Birbirine Bağlayanlar	82
2.2.1.2. Birinci Önermedeki Bilgiye Rağmen İkinci Önermede Zıt Bir Bilgi Sunanlar	84
2.2.1.3. Birinci Önermenin Kabul Edildiğini Bildirerek İkinci Önermede Zıt Bir Bilgi Sunanlar.....	85
2.2.2. Karşıtsal Çeliştirici	87
2.2.2.1. Birbiriyle Çelişen İki Önermedeki Karşıtsallığı Bildirenler.....	87
2.2.2.2. Birinci Önermeye Karşılık Doğruyu / Asıl Olanı İkinci Önermede Bildirenler.....	91
2.2.3. Düzeltici Çeliştirici	92

2.3. Nedenleyici Bağlaç İşlevli Birimler.....	94
2.3.1. Genel Nedenleyici	94
2.3.1.1. Neden Bildirenler	94
2.3.1.1.1. Önermenin Neden İçeriğinde Olduğunu Doğrudan Bildirenler	94
2.3.1.1.2. Önermenin Neden İçeriğinde Olduğunu Çıkarım Yoluyla Bildirenler.....	96
2.3.1.2. Sonuç Bildirenler	99
2.3.1.2.1. Önermenin Sonuç İçeriğinde Olduğunu Doğrudan Bildirenler	99
2.3.1.2.2. Önermenin Sonuç İçeriğinde Olduğunu Çıkarım Yoluyla Bildirenler.....	101
2.3.1.2.3. İkinci Önermenin Birinci Önermeye Bağlı Olarak Doğal ve Beklenen Bir Sonuç Olduğunu Bildirenler.....	103
2.3.1.2.4. Sonucu İşaret Edenler	105
2.3.1.3. Amaç Bildirenler	106
2.3.2. Koşullu Nedenleyici	107
2.3.2.1. Birinci Önermenin Koşullu Bir Neden İçeriği Taşıdığını Gösterenler	107
2.3.2.2. Birinci Önermenin Koşullu Nedene Bağlı Olarak Gelişen Sonucunu Gösterenler	108
2.3.2.3. Birinci Önermedeki Koşulun Zıddı Üzerinden Gelişen Sonucu Gösterenler	109
2.3.3. Ters Nedenleyici	110
2.4. Zamansal Bağlaç İşlevli Birimler	112
2.4.1. Basit Zamansal	122
2.4.1.1. Önermelerin Ardışıklığını Bildirenler	112
2.4.1.2. Önermelerin Eş Zamanlı Olduğunu Bildirenler	113
2.4.1.3. İkinci Önermenin “Önce” Olduğunu Bildirenler.....	116
2.4.1.4. İkinci Önermenin Zamanda Geldiği Son Sınırı Bildirenler	118
2.4.2. Karmaşık Zamansal	119
2.4.2.1. İkinci Önermenin Kesintili Bir Zaman Diliminde Gerçekleştiğini Bildirenler	119
2.4.2.2. Birinci Önermenin İkinci Önermede Yinelendiğini Bildirenler.....	120
2.4.2.3. İkinci Önermenin Belirli Bir Zaman Kesitinde Gerçekleştiğini Bildirenler	121
2.4.2.4. Tekrarlı Birimlerle Zamana Bildirenler	122

2.4.3. “An” İçinde Olmayı Bildiren Zamansal	124
2.4.3.1. Geçmiş Zamanda “An” İçinde Olmayı Bildirenler	124
2.4.3.2. Şimdiki Zamanda “An” İçinde Olmayı Bildirenler	125
2.4.3.3. Gelecek Zamanda “An” İçinde Olmayı Bildirenler	126
2.4.3.4. “An”ı Özetleyerek Bildirenler	128
3. SONUÇ.....	133
Türkiye Türkçesinde Kullanılan Bağlaç İşlevli Birimlerin Listesi	143
Kaynakça	151

KAYNAKÇA

- ADALI, O. (2004). *Türkiye Türkçesinde Biçimbirimler*. İstanbul: Papatya Yayıncılık.
- AKSAN, D. (2006). *Anlambilim-Anlambilim Konuları ve Türkçenin Anlambilimi*. Ankara: Engin Yayınevi.
- AKTAŞ, T. (1994). “Metin Oluşumunda Bağlaçların Yeri”. *Türk Dili dergisi*. Sayı: 505, s. 53-63.
- ALTUNKAYA, F. (1987). *Cohesion in Turkish: A Survey of Cohesive Devices in Prose Literature*. Basılmamış Doktora Tezi. Ankara: Hacettepe Üniversitesi.
- AŞKIN BALCI, H. (2018). *Metindilbilimin ABC’si*. İstanbul: Say Yayınları.
- ATABAY, N. - KUTLUK, İ. - ÖZEL, S. (2003). *Sözcük Türleri*. İstanbul: Papatya Yayıncılık.
- AYDIN, İ. – TORUSDAĞ, G. (2014). “Türkçe Öğretimi Çerçevesinde Yazınsal Bir Metin Çözümleme Örneği Olarak Refik Halit Karay’ın ‘Garip Bir Hediye’si’”. *Uluslararası Türkçe Edebiyat Kültür Eğitim Dergisi*. Cilt: 3. Sayı: 4. s. 109-134.
- AYDOĞAN, B. (2016). “Bir İhtimal Daha Var: İhtimal Sözcüğünün Belirteç Olarak Kullanılması”. *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*. Cilt: 25. Sayı: 2. s. 127-137.
- BALYEMEZ, S. (2010). “Bağdaşıklık ve Dede Korkut Hikâyeleri’nde Bağdaşıklık Görünümleri”. *Turkish Studies*. Cilt: 5. Sayı: 4. s. 133-173.
- BANGUOĞLU, T. (1990). *Türkçenin Grameri*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- BEAUGRANDE, R. A. - DRESSLER W. U. (1981). *Introduction to Text Linguistics*. London-New York: Longman Press.
- BENZER, A. (2017). “Bir Derlem Çalışması: ve/ile Bağlaçlarının Söz Diziminde Kullanımı”. *Dîvânı Lugâti-t-Türk’ten Senglahâ Türkçe, Doğumunun 60. Yılında Mustafa S. Kaçalin Armağanı*. İstanbul: Kesit Yayınları. s. 293-317.
- BİLGEGİL, K. (1984). *Türkçe Dilbilgisi*. İstanbul: Dergâh Yayınları.
- BOZ, E. (2019). “Giriş”. *Türkiye Türkçesi III – Sözcük Türleri* (Ed. E. Boz). Ankara: Gazi Kitabevi.
- BOZKURT, F. (2000). *Türkiye Türkçesi*. Ankara: Hatiboğlu Yayınları.
- BÖREKÇİ, M. – TEPELİ, Y. (2013). “İşlevsel Dilbilim Yaklaşımıyla Türkçede Sözcük Türleri Üzerine”. *Dil ve Edebiyat Eğitimi Dergisi*. Cilt: 2. Sayı: 7. s. 93-102.
- CAN, R. (2012). *Ortaöğretim Öğrencilerinin Yazılı Anlatımlarında Paragraf Düzeyinde Bağdaşıklık ve Tutarlılık*. Basılmamış Doktora Tezi. Ankara: Gazi Üniversitesi.
- CEYLAN, N. (2005). *Haldun Taner’in Öykülerinde Cümle Bağlayan Bağlaçlar*. Basılmamış Yüksek Lisans Tezi. Adana: Çukurova Üniversitesi.
- COŞKUN, E. (2005). *İlköğretim Öğrencilerinin Öyküleyici Anlatımlarında Bağdaşıklık, Tutarlılık ve Metin Elementleri*. Basılmamış Doktora Tezi. Ankara: Gazi Üniversitesi.
- ÇELİK, M. (1999). “dAnın İşlevleri”. *Dilbilim Araştırmaları 1999*. İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi. s. 25-32.

- ÇİFÇİ, M. (2007). “Tanzimat Dönemi ve Günümüz Romanlarında Cümle Bağlayıcı Bağlaçların İşlevleri ve Kullanım Sıklıkları”. *Türk Dili dergisi*. Cilt: 13. Sayı: 662. s. 147-161.
- DELİCE, H. İ. (2017). *Sözcük Türleri*. İstanbul: Asitan Kitap.
- DEMİR, N. (2018). *Türkçe Sözcük Bilgisi*. Ankara: Altınordu Yayınları.
- DEMİR, N. – YILMAZ, E. (2003). *Türk Dili El Kitabı*. Ankara: Grafiker Yayınları.
- DEMİR, T. (2006). *Türkçe Dilbilgisi*. Ankara: Kurmay Kitap Yayın Dağıtım.
- DEMİRCAN, Ö. (1986). “Türkçede Bağlama İşlevleri ve Bağlayıcılar”. *Türk Dilbilimi Konferansı Bildirileri, 9-10 Ağustos 1984*. (Ed. A. Aksu Koç, E. Erguvanlı Taylan). İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınları. s. 31-48.
- DEMİRCİ, K. (2015). *Kelime Bilgisi El Kitabı*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- DENY, J. (2012). *Türk Dil Bilgisi* (Haz. A. Benzer). İstanbul: Kabcacı Yayınları.
- DİLİDÜZGÜN, Ş. (2017). *Metindilbilim ve Türkçe Öğretimi-Uygulamalı Bir Yaklaşım*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- DOĞAN, G. (1994). “Ama Bağlacına Edimbilimsel Bir Bakış”. *Dilbilim Araştırmaları 1994*. İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınları. s. 195-205.
- DOĞAN, L. – TOSUN, İ. (2015). “Şekil Bilgisi”. *Türkiye Türkçesi Grameri* (Ed. L. Doğan). Ankara: Sonçağ Yayıncılık.
- EDİSKUN, H. (2005). *Türk Dilbilgisi (Sesbilgisi, Biçimbilgisi, Tümcebilgisi)*. İstanbul: Remzi Kitabevi.
- EKER, S. (2005). *Çağdaş Türk Dili*. Ankara: Grafiker Yayınları.
- ELÖVE, A. U. (1958). “da/de Üzerine Bazı Düşünceler”. *Türk Dili dergisi*. Cilt: 7. Sayı: 81. s. 454-457.
- ERDEM, M. – SARI, M. (2010). “Sözcük Türlerinin Sözcük Öbekleriyle İlişkisi”. *Turkish Studies*. Cilt: 5. Sayı: 4. s. 321-335.
- ERGIN, M. (1998). *Türk Dil Bilgisi*. İstanbul: Bayrak Basım Yayım Tanıtım.
- GENCAN, T. N. (2001). *Dilbilgisi*. Ankara: Ayraç Yayınevi.
- GÖKSEL, A. - KERSLAKE, C. (2005). *Turkish: A Comprehensive Grammar*. London – NewYork: Routledge.
- GRÖNBECH, K. (2000). *Türkçenin Yapısı* (Çev. Mehmet Akalın). Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- GÜLENSOY, T. (2000). *Türkçe El Kitabı*. Ankara: Akçağ Yayınları.
- GÜNAY, V. D. (2017). *Metin Bilgisi – Hem Metin Çözümleme Hem de Yaratıcı Yazma*. İstanbul: Papatya Bilim Üniversite Yayıncılığı.
- GÜRGÜN, H. (2016). “Metindilbilimsel Yöntem ile Çözömlenen Sait Faik’in Dölger Balığının Ölümünde İnsanın Doğaya Tahakkümü ve Ötekileştirilmesi”. *Uluslararası Türkçe Edebiyat Kültür Eğitim Dergisi*. Cilt: 5. Sayı: 4. s. 1841-1882.
- HACIEMİNOĞLU, N. (2015). *Türk Dilinde Edatlar (En Eski Türkçe Metinlerden Zamana Kadar) – Yazı Dilinde*. İstanbul: Bilge Kültür Sanat.

- HALLIDAY, M. A. K. - HASAN, R. (1976). *Cohesion in English*. London-New York: Longman Press.
- HENGİRME, M. (2005). *Türkçe Dilbilgisi*. Ankara: Engin Yayınevi.
- İMER, K. – KOCAMAN, A. – ÖZSOY, A. S. (2011). *Dilbilim Sözlüğü*. İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi.
- İŞSEVER, S. (1995). *Türkçe Metinlerdeki Bağlantı Ögelerinin Metindilbilim ve Kullanımbilim Açısından İşlevleri*. Basılmamış Yüksek Lisans Tezi. Ankara: Ankara Üniversitesi.
- İŞSEVER, S. (1996). “Kullanımsal İşlevleri Açısından Türkçedeki Bağlaçlar”. *X. Dilbilim Kurultayı Bildirileri, 22-24 Mayıs 1996*. İzmir: Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları. s. 83-94.
- KARAAĞAÇ, G. (2012). *Türkçenin Dilbilgisi*. Ankara: Akçağ Yayınları.
- KARAAĞAÇ, G. (2013). *Dil Bilimi Terimleri Sözlüğü*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- KARAHAN, A. (2015). *Eski Uygurcada Bağlaçlar*. Ankara: Grafiker Yayınları.
- KARAHAN, L. (2009). “Vurgulama İşlevli Dil Birimleri Üzerine”. *İstanbul Kültür Üniversitesi Uluslararası Türk Dili ve Edebiyatı Kongresi, UTEK 2007, 27-28 Ağustos 2007*. Cilt: 1. İstanbul: İstanbul Kültür Üniversitesi. s. 313-322.
- KARAOĞLU, S. (2019). “Bağlaçlar”. *Türkiye Türkçesi III – Sözcük Türleri* (Ed. E. Boz). Ankara: Gazi Kitabevi.
- KARAŞIN, H. (2008). “Bağlaç Görevinde Kullanılan Ya'nın Anlamsal İşlevleri”. *Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi*. Cilt: 9. Sayı: 14. s. 215-227.
- KAYNAK, O. (1969). “Türkçede Bağlaçlar” *Türk Dili dergisi*. Cilt: 19. Sayı: 209. s. 697-705.
- KERİMOĞLU, C. (2014). *Genel Dilbilime Giriş – Kuram ve Uygulamalarla Dilbilim, Göstergebilim ve Türkoloji*. Ankara: Pegem Akademi Yayınları.
- KIRAN, Z. (2002). *Dilbilime Giriş*. Ankara: Seçkin Yayıncılık.
- KONONOV, A. N. (1956). *Çağdaş Türk Edebi Dilinin Grameri* (Yayımlanmamış baskı, Çev. S. Paylı). Moskova – Leningrad: Sovyet İlimler Akademisi Şarkiyat Enstitüsü.
- KORKMAZ, Z. (2003). *Türkiye Türkçesi Grameri – Şekil Bilgisi*. Ankara: Türk Dili Kurumu Yayınları.
- KORKMAZ, Z. (2004) “Bağlaçlar ve Türkiye Türkçesindeki Oluşumları”. *Türk Dili dergisi*. Cilt: 84. Sayı: 638. Ankara: Türk Dili Kurumu Yayınları. s. 118-125.
- KORKMAZ, Z. (2007) *Grameri Terimleri Sözlüğü*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- KORKUT, E. (2012). “Bile: Kullanım Değerleri: ‘Bile’ Kullanımında Önvarsayımlar ve İmalı Anlamlar”. *Turkish Studies*. Cilt: 7. Sayı: 4. s. 145-162.
- KORNFILT, J. (1997). *Turkish*. London-New York: Routledge Press.
- KURTUL, K. (2011). *Türkçe ve İngilizcedeki Bağlaçların Yazılı Metinlerde Kullanımı*. Basılmamış Doktora Tezi. Ankara: Ankara Üniversitesi.
- KURTUL, K. (2014). “Metindilbilimin Çeviri Öğretimine Yansımaları”. *Dil Dergisi*. Sayı: 163. s. 19-35.
- KÜKEY, M. (2003). *Türkçenin Dilbilgisi 1*. Samsun: Cem Ofset Yayıncılık.

- LEHMANN, C. (1993). "Theoretical Implications of Grammaticalization Phenomena". *The Role of Theory in Language Description* (Ed. W. A. Foley). Berlin: Mouton de Gruyter.
- LEWIS, G. L. (2000). *Turkish Grammar*. Oxford-New York: Oxford University Press.
- MANSUROĞLU, M. (1955). "Türkçede Cümle Çeşitleri ve Bağlayıcıları". *Türk Dili Araştırmaları Yıllığı Belleten*. Cilt: 3. s. 59-71.
- ONURSAL, İ. (2003). "Türkçe Metinlerde Bağdaşıklık ve Tutarlılık". *Günümüz Dilbilim Çalışmaları*. (Haz. A. Kıran, E. Korkut, S. Ağildere). İstanbul: Multilingual Yayınları. s.121-132.
- OTURAKÇI ORBAY, N. (2015). "Bağlama Öbeği Oluşturan Dolayısıyla'nın Sözdizimsel ve İşlevsel Özellikleri". *X. Uluslararası Büyük Türk Dili Kurultayı Bildirileri, 28 Eylül-1 Ekim 2015*. Saray Bosna: Türkiye Diyanet Vakfı. s. 606-616.
- OTURAKÇI ORBAY, N. (2018). "Türkiye Türkçesinde Tut- Fiili ile Kurulmuş Anlatım Kalıplarının Biçim-Sözdizimsel ve Kiplik Özellikleri". *Dil Araştırmaları*. Bahar. Sayı: 22. s.175-193.
- OTURAKÇI ORBAY, N. (2019). "Türkiye Türkçesinde Bağlaç İşlevli Bir Birim: Bilemedin / Bilemediniz". *Journal of Social and Humanities Sciences Research*. Cilt: 6. Sayı: 32. s. 268-276.
- ÖNER, M. (2018). "Türkçede Eş Sesli Son Çekim Edatı bile ve Kuvvetlendirme Edatı bile". *Dil Araştırmaları*. Güz. Sayı: 23. s. 7-21.
- ÖZEL, S. (2018). *Türkiye Türkçesi Temel Dilbilgisi*. Ankara: Dil Derneği Yayınları.
- ÖZKAN, B. (2004). "Metindilbilimi, Metindilbilimsel Bağdaşıklık ve Haldun Taner'in 'Onikiye Bir Var' Adlı Öyküsünde Metindilbilimsel Bağdaşıklık Görünümleri". *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*. Cilt: 13. Sayı: 1. s. 167-184.
- ÖZMEN, M. (2001). "Eksik Olan Dilbilgisi Terimlerimiz Üzerine". *Doğu Akdeniz Üniversitesi Uluslararası Sözlük Bilimi Sempozyumu Bildirileri, 20-21 Mayıs 1999*. (Ed. N. Demir – E. Yılmaz) Gazimağusa. s. 111-125.
- ÖZMEN, M. (1997). "Türkçede Değil Kelimesi ve Kullanımları". *Türk Dili Araştırmaları Yıllığı Belleten 1995*. Cilt: 43. s. 315-368.
- SEBZECİOĞLU, T. (2016). *Dilbilim Kavramlarıyla Türkçe Dilbilgisi*. İstanbul: Kesit Yayınları.
- SUBAŞI UZUN, L. (1995). *Orhon Yazıtlarının Metindilbilimsel Yapısı*. Ankara: Simurg Yayıncılık.
- ŞENLİK, A. Ş. (2016). "Türkiye Türkçesinde Cümle Bağlacı Olarak Kullanılan 've' ve 'da' Hakkında Bazı Mülahazalar". *Türk Dili ve Edebiyatı Dergisi*. Sayı: 54. s. 111-127.
- ŞENÖZ AYATA, C. (2005). *Metindilbilim ve Türkçe*. İstanbul: Multilingual Yayınları.
- TEKİN, Ş. (1992). "Eski Türkçe". *Türk Dünyası El Kitabı II. Cilt (Dil – Kültür - Sanat)*. Ankara: Türk Kültürü Araştırma Enstitüsü Yayınları. s. 69-119.
- TEMİR, A. (1956). "Die Konjunktionen und Satzeinleitungen im Alttürkischen 1: De-skriptiver Teil". *Oriens* 9. Leiden. s. 41-86.

- TORUN, Y. (2007). “Türkiye Türkçesinde Tekrarlı Bağlaçların Oluşturduğu Bağlama Gruplarının Söz Dizimindeki Kullanımları Üzerine”. *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*. Cilt: 16. Sayı: 2. s. 503-510.
- TORUSDAĞ, G. – AYDIN, İ. (2017). *Metindilbilim ve Örnek Metin Çözümlemeleri*. Ankara: Pegem Akademi.
- TORUSDAĞ, G. – İŞİMTEKİN, S. (2016). “Furug Ferruhzâd’ın ‘Kâbus’ Öyküsü Üzerine Metindilbilimsel Bir Çözümleme”. *Dil Tarih Coğrafya Fakültesi Dergisi*. Cilt: 56. Sayı: 2. s. 160-199.
- Türkçe Sözlük* (2011). 11. Baskı. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- ÜSTÜNOVA, K. (2006). “Ama’nın İşlevleri”. *Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*. Cilt: 7. Sayı: 10. s. 79-92.
- VAN DIJK, T. A. (1977). “Text and Context”. *Exploration in the Semantics and Pragmatics of Discourse*. London-New York: Longman Press.
- VAN DIJK, T. A. - KINTSCH W. (1983). *Strategies of Discourse Comprehension*. New York: Academic Press.
- VARDAR, B. (2002). *Açıklamalı Dilbilim Terimleri Sözlüğü*. İstanbul: Multilingual Yabancı Dil Yayınları.
- VURAL, H. – BÖLER, T. (2011). *Ses ve Şekil Bilgisi*. İstanbul: Kesit Yayınları.
- YAVUZ, H. – BALCI, A. (2011). *Turkish Phonology and Morphology – Türkçe Ses ve Biçim Bilgisi* (Ed. Z. Başıpınar). Eskişehir: Anadolu Üniversitesi Yayınları.
- YAVUZ, S. (2011). “Türkiye Türkçesi Ağzalarında Bağlaçlar”. *Diyalektolog*. Kış. Sayı: 3. s. 59-107.
- YÜKSEL, S. (2006). *Türkçede Biçim ve Cümle Dersleri*. İstanbul: Multilingual Yayınları.
- ZEYREK, D. (1996). “Söylem ve Toplum”. *Söylem Üzerine*. (Ed. A. Kocaman). Ankara: Hitit Yayınevi. s. 38-66.
- ZEYREK, D. – TURAN, Ü. D. – DEMİRŞAHİN, I. (2008). “Structural and Presuppositional Connectives in Turkish”. *Constraints in Discourse*. Germany. s. 131-137.